

Заїкання у дітей

Заїкання – важке мовленнєве порушення, але його можна позбутися. Заїкання здебільше виникає в дошкільному віці. Ця досить поширена патологія, яка найчастіше виникає на початку становлення мовлення, уражає здебільшого хлопчиків (їхня центральна нервова система розвивається повільніше, ніж у дівчаток), а велика кількість побічних (супутніх) порушень гальмує процес коригування заїкування й робить його досить тривалим, складним і копітким.

У розвитку дітей виявлено внутрішню загальну схильність до виникнення заїкання і зовнішні передумови, які його провокують.

Незрілість центральної нервової системи (мозок дитини ще росте й тільки-но розвивається).

Особливості розвитку мовлення. Оскільки з-поміж багатьох інших функцій мовлення з'являється пізніше, тому воно й найбільш слабке. А при тому для свого розвитку потребує багатьох складних розумових процесів: сприймання, аналізу, синтезу уявлень тощо. Тож надмірне перевантаження цього «слабкого місця» може привести до заїкування.

Педагогічний вплив. Дитина не повинна бути педагогічно занедбаною, але разом з тим над її розвитком треба працювати дуже виважено, не перевищуючи (ні кількісно, ні якісно) існуючі вікові норми.

Психологічний клімат навколо дитини. Батькам слід уникати конфліктів і з малим, і між собою, оскільки це негативно позначається на нервовому стані дитини.

Значення родини для розвитку малюка неможливо переоцінити. Тому так важливо педагогові, логопеду знати якомога більше про найближче оточення своїх вихованців, про їхні стосунки з рідними.

При перших проявах заїкання дорослим слід звертатися до логопеда та дитячого невролога, точно виконувати їх рекомендації.

Не загострювати увагу дитини на погіршенні її мовлення.

Дитина не повинна бачити хвилювання, тривогу дорослих у зв'язку з появою в неї порушення.

Дитина не повинна чути слова «заїкання», відчувати перемену в своєму житті.

Не можна допускати передражнювання дитини, треба утримувати її від надто збуджуючих заходів, стресових ситуацій.

При спілкуванні з дитиною дорослі повинні говорити небагато, спокійно, неголосно.

Не слід виправляти дитину надто настійливо, викликати її на розмову, задавати зайві запитання.

Дитині треба створити охоронний режим з денним відпочинком, прогулянками на свіжому повітрі. Підхід до неї повинен бути спокійним, доброзичливим. Вимоги повинні бути адекватними, не жорстокими, по можливості ласкавими.

Додатковою роботою з дітьми, які заїкаються можуть бути:

- лікувальні препарати (заспокійливі...)
- фізіопроцедури (електросон, ванни...)
- психотерапевтичне лікування (аутогенне тренування, гіпноз,...)
- психологічна допомога (робота по зміні негативних емоцій, відношення до порушення)

При заїканні також застосовують різні електронні пристрої.

Чим раніше звернутися за кваліфікованою допомогою – тим більше шансу на подолання заїкання.